

Megjelenik minden csütörtökön. — Előfizetési ár: egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyedévre 1 frt. — Hirdetések ára: 4 hasábos petitsor 8 kr. Az előfizetési pénzeket a Szent-István-Társulat igazgatóságához, a kéziratokat a lap szerkesztőségéhez (IV. Lövész-utca 13. sz.) kérjük küldeni.

Budapest, 1885.

7. szám.

Február 12.

Az anyaszem *)

Németből szabadon.

Ösmerek egy csillagot,
Itt a földön ég, ragyog
Életünknek bús sötétén
Ő a tiszta hű vezérfény;
Nem ragyog oly hiven égen a csillag sem
Mint családegünkön a kegyes anyaszem!

Ha a gyermek sir, zokog,
Rá e csillag mosolyog:
Lecsitítja nemsokára
Az anyaszem szép sugára . . .
S ott viraszt a bölcsön, kisedének álmán,
Lassu pihegését szeretőn megáldván.

S ha az ifju utra mén
A világ kietlenén:
Oh e csillag érte reszket,
Rá vezérlő fényt eresztget . . .
S bünbe hogy ne vesszen, hogy ne tévedessen,
Ima sugarával hívja őt e szent szem!

S ha e csillag éjbe száll,
Ki nem oltja a halál . . .
Főnt mosolyg a boldog égen,
Hogy fölöttem áldva égjen,
Rám tekint e szép szem, átvezet a véssen . . .
Sirom éjjeléből föl, magához véssen!
. . . . . S. I.

A ternó.

(Egy szerencsés ember elbeszélése.)

(Folytatás.)

VI.

Épen egy álló hónapig voltam távol hazulról; ugyanis három hétig tartott az előkészület, a korteskedés, és eszemizom, amíg azt a fényes hivatalt elnyer-

*) Boldogult anyám emlékének.

nem sikerült és épen egy hétig tartott hivataloskodásom. Egyébiránt elég volt arra, hogy örökké emlékezetes maradjon előttem. Ha minden hivatalában buzgón eljáró államszolgnának olyan mellékjárulékaik vannak, mint aminőkben én részesültem, akkor nem ok nélkül osztogatják az érdemrendeket. Mikor kiküldetésem ezen mellékjárulékaiknak hatását kihevervén, a sorsom fölött rendelkező nagy urtól búcsút vettem, ő még kegyes volt sajnálkozását kifejezni fölöttem, nem ugyan a kapott ütlegek miatt, — hanem mint mondá, azért, mert már első kiküldetésemben nem várt, hallatlan sikert voltam képes felmutatni. Gondolom azt értette, hogy eddig hallatlan eset volt, miszerint egy végrehajtó a maga zsebéből fizesse meg a behajtandó összeget. Éreztem azonban magamban, hogy semmi kedvem sincs többé hasonló nem várt, hallatlan sikereket felmutatni. Megtanultam annyit, hogy a végrehajtó igen is ismert, tekintélyes ember, mint Dusán sógorom állítá, kinek mindenüvé szabad bemenete van, mindenütt készen várják, hanem hogyan jön ki onnét, ahová bement, mivel várják készen, azt magamon tapasztaltam. Az ilyen szerencsétlen hivatalos egyént itt megugrasztnak, másutt nyakon felejtene, itt lepiszkolnak, másutt ebrudon eltovábbítanak, azért az ilyen ember, mire elnyeri az államtól a nyugalom-kenyerét, igen szép emlékekkel bír; nekem egyszerre jutott minden. Első működésemmel megkaptam járulékaimat az államtól megkívánt harmincz esztendőre előre.

A baj soha sem jár egyedül. Szinte fellélektem, mikor megérkezve a városba, lakásom felé siettem. Szégyeltem magamat az egész bánátusi kirándulás miatt, s ha néhány oláh ököl nyoma nem látszott volna meg arczomon, hajlandó voltam volna mindenkivel elhitetni, hogy csak mulatni voltam a Bánátusban. Mindazonáltal igen tanulságos multság volt nekem: belekerült néhány száz forintomba, nem számítva a mellékes jövedelmet, amelyet megfektüdtem. Vigasztaltam magamat azzal, hogy legalább tapasztaltam valamit az életben. A pékműhely, ott a föld alatt, nem volt alkalmas arra, hogy az életet megismerjem, ott

ugyan semmiféle élettapasztalatra nem tehettem szert. Azért, hogy első hivatalos működésemben csuful jártam, kár volna nagy eszméimről lemondani. Föltettem magamban, hogy már most azért is szemébe nézek a sorsnak s nem engedem magamat az első szomorú tapasztalatok által visszariasztatni. A sors nem fog rajtam uralkodni, hanem én ő fölötté.

Ha csak erre volt vágyódásom, no arra elégséges alkalom nyílt hazaérkeztemkor. Amint említém lakásomat, sorsom eldőltségig, helyesebben nem sejtett elpüföltetésemig a házfelügyelőre bízom, erősen bizakodván, hogy ugy sem lesz már többé arra szükségem. Mikor belépek a kapun, az első, aki belém botlik, a becsületes Hans mester volt. Halálsápadt arczezal, reszkető ajkakkal állta utamat.

— Jajj uram! Nagy szerencsétlenség történt.

— Mi a baj? kérdém rosszat sejtve.

— Még nem tetszik tudni?

— Nem én.

— Pedig benne van minden ujságban.

— Talán az én esetem?

— Persze hogy az.

— No azt röstellem; de már nem bánom. Hiába bánkódok fölötté. Megtörtént.

— Nem bánkódik? szólt száját tátva a Hans mester.

— Nem én. Már elfelejtettem.

— Hiszen akkor jól van. Már kétségbe voltam esve hogy majd engem tetszik okolni, — mert kérem alásan, én ártatlan vagyok, olyan ártatlan, mint a ma született gyermek.

— Tudom János mester, — tudom. Hiszen maga nem volt velem a Bánátusban.

— Hol? kérdé csodálkozva a házmester.

— Hát ott, ahol kiporolták a kabátomat.

— Jajj, ha csak ez lenne a baj! Itthon meg ismeretlen gonosztévők betörték a lakásába, elvittek mindent, ami elvihető volt. Pedig én szörnyen vigyáztam mindenre. Már itt voltak a rendőrök is, felvittek mindent írásba. Azt mondják, hogy már nyomába vannak a tetteseknek.

Még csak ez kellett. Eszeveszetten futottam fél lakásomba, amely a ház egyik félreeső szárnyában volt. Nyomomban vágatott a házfelügyelő. Nem akartam hínni szemeimnek. Mikor beléptem lakásomba, minden meggyőződött arról, hogy a Hans mester igazat mondott. Bizony kiraboltak engem a város kellő közepében, a legnépesebb utczában, a leglakottabb házban. Szekrényeim fölfeszítve, holmiaim szétszórva, írásaim összetépvé, minden teljesen kiürítve, azt jelezte, hogy a gazembereknek az én bánátusi multságom alatt elég idejük volt szobámat teljesen kiüríteni. A semmirekellők elvittek mindent: nem hagytak hátra mást, csak az adókönyvemet. Ez kiváló figyelem volt részükről. Gondolták, hogy arra még is szükségem lehet.

Ki írhatja le bánatomat, keserűségemet e csapás fölött. Ez már jobban fáj, mint Ostyán Dimitru vendégszeretete. Ahelyett, hogy valami kárpótlásban részesültem volna, meggyűlt a bajom a rendőrséggel. Minden nap háromszor hívtak, hogy mondjam el, miben esett károm, mit vittek el tőlem, hogyan, mi módon hiszem

elveszett holmiaimet fölismerni: kivel szoktam társalogni, ki iránt voltam bizalmas, kik szoktak hozzám ellátogatni, kik ismerték vagyoni viszonyaimat, kinek árultam el, hogy mim van, hol van. Hol szoktam vacsorálni, ebédelni: ki a szabóm, cipészem, borbélyom: van-e szeretóm, — van-e szolgám, mosónóm, takarítónóm, ha van, milyen az, hogy hívják, hány éves, milyen vallásu, honnét való, kinek az ismerőse, hol lakik. Három héten át mindig engem vallattak, fagattak, kuniroztak, szembesitettek valami husz ismert betörővel, lókötővel, zsebmetszővel, hogy utoljára magam könyörögtem a kegyes vizsgáló bíróságnak, vessenek véget e gyötörtetésnek, mert különben kész vagyok bevallani, hogy magam loptam meg magamat.

Nagy busulásomban eszembe jutott jó anyám egy meséje, arról az egérről, amely egy éléskamrárt felfedezett s azután odavitte egész nemzetségét. Hátha ezek a szabadalmazott zsebmetszők, akiket szerencsém volt a rendőri kihallgatások alkalmával személyesen megismerni, most már seregesen rám járnak? Kezdtém nyugtalanzkodni. Mit cselekedjem? Ézentul sem éjjelem, sem nappalom nem ismert nyugalmat. Valami biztonságról kellett gondoskodnom. Egy rendőrt csak nem tarthattam folyton magamnál. Hans mester adott egy jó tanácsot, mondván, hogy legjobb lesz szereznem egy jóra való, vigyázó éber ebet. Az jó védő is egyszerre s többet ér, mint száz revolver. A gondolatot életrevalónak találtam. Körülnéztem, hol kaphatnék egyet, nekem való.

A hírlapi hirdetések között, amelyek rendes napi olvasmányaimat képezték, egy napon rábukkantam egyre, amelyben valamely rögtön elutazó ur egy fiatal newfoundlandit ajánl megvételre. A hirdetés kiemelte az ebnek jeles tulajdonságait, hogy tudniillik igen élelmes, eszes, éber és hü; azonfelül pompásan uszik, verkszik és tud apportírozni. A becsületes neve Castor.

Rögtön felkerestem az eb tulajdonosát s megkötöttem vele az alkut. Castor barátom egy borju nagyságu, irgalmatlanul bozontos s véghetlenül sovány és kiéhezett eb vala, aki midőn megpillantotta, hogy gazdájával az ő bőrére alkuszom, nem késett először gyanusan körülszimatolni s csak midőn szaglászatanak eredményével megelégedni látszék, csapkodott lábszárait nagy bozontos farkával, s topászárga szemével megnyugtatólag sandított felém. Az eb gazdája, mihez tartás végett, még néhány jó tanácsot adott nekem, miképen bánjak vele, ha azt akarom, hogy szeressen, hogy mérsékelve tápláljam, rendhez szoktassam, naponta vigyem sétálni és fürödni. Azután, hogy a kialakodott összeget letettem, érzékeny bucsut vőn Castortól és sorsára hagytam.

Ez a vásár nagyon megnyugtató, egyrészt mivel közvetlen közelemben egy bátor, erős védőt birtam Castorban, másrészt, mert hittem, hogy benne egy hü barátot is fogok nyerni. Azért első dolgom volt Castort szörnyen elhanyagolt állapotából a miveltebb osztályu ebek rangjába emelnem. A fickót fülétől farkáig kikefáltettem, kitisztítottam, s hogy hozzám szokjék, eleinte otthon tápláltam. Irtózatossá vált a semmirekelőnek; első napokban nem győztem neki eleget enni adni. Folyton falt. Ez ugyan nem tetszett nekem, mert a

gonosz állat csak ebédre megevett félforint áru mindenfélét, ami napi kiadásaimat nem jelentéktelenül emelte, — de csak eltértem, eszembe jutván, hogy mikor én, mint kis gyerek, bejutottam a pékműhelybe, az első heteken át én sem tettem mást, mint hogy ettem folyton. Azonban csakhamar észre kellett vennem, hogy biz én a derék Castorban alighanem egy metamorphosison keresztülment Babrakovicsot fogadtam házámhoz. Hű barátom helyett gonosz cimborám lőn, akivel hamar meggyült a bajom.

(Folytatása köv.)

Szeretlek . . .

Szeretlek Isten véghetetlen!
Szeretlek óh csodás való;
Dicső neved imádva zengem
Bár kis dalom oly elhaló . . .
— Mint csepp a tenger mély ölében —
Óh hadd pihenjek kebleden,
Hadd mondjam el szívem fohászatát:
Szeretlek édes Istenem!

Epeszt a vágy Uram Te érted
Te tiszta lény, Te szent, örök!
Szeretlek, hogyha rám mosolyt szórsz
S ha ajkad bűnömért dörög;
Imádatom öröm-könyűje
Remegve fénylik a szemem.
Mig elsohajtom hő imámat:
Szeretlek édes Istenem!

Szeretlek mint virág a napfényt,
Miként madár a zöld mezőt;
Szeretlek, mint ifju a fátyolt;
Mit boldogsága néki szótt;
Szeretlek mint eget a jámbor
Hiszen Te vagy, Te mindenem!
Szívem szerelme csak feléd vonz:
Szeretlek édes Istenem!

Szeretlek Istenem reményem!
Szívem eped a menny felé,
Ha vész, vihar zugása közben
Nyugtát e földön nem lel:
De akkor is, ha fénybe' úszom
S virágokat szakít kezem
Az én dalom csak égbe szárnyal:
Szeretlek édes Istenem!

Szeretlek drága lény, szeretlek!
Neved ragyog szívem egén,
Áldó varázsa életemnek
Ez égi láng, ez érzemény.
Majd akkor is, ha hívsz magadhoz.
Ha csak Te léssz, Te mindenem
Óh add, hogy elrebejje ajkam:
Szeretlek édes Istenem!

Lévay Mihály.

A cipész leánya.

— Beszély. —
(Vége.)

A bíróság és rendőrség távozott. A szegény öreg keblére zárta fiát; mindketten az öröm és hála könnyeit sirták.

Csak Beckerné kiáltott vadul:

— Várj Becker, ezért lakolni fogsz!

Feri kisietett az utcára. A künn levő tömeg szívélyesen fejezte ki neki szerencsekívánatait. Csak nagy nehezen tudott magának utat törni a cipész háza felé.

Tini a küszöbön találkozott vele, és könyekkel szemeiben fejezte ki örömét.

— A rossz híreket, szóla, Margit meghallotta édes atyjától; most örülni fog, ha ön megviszi neki a jó hirt.

Feri melegen szorította meg kezét és besietett a szobába.

Egy negyed órával utóbb ragyogó arcczal sietett Margit és a cipész társaságában édes atyjához.

A kéményseprő eléjük ment, s nagy örömmel üdvözlé őket.

— Kimondhatlanul örülök, szóla, hogy meglátogatnak. Talán ma életem legboldogabb napját!

— Bizony elhiszem, mondá a cipész melegen. Nincs az a kincs, mely fölér a jó névvel; öné pedig, édes barátom, mátlól fogva arany betűkkel írva ragyog!

— És te, édes gyermekem, szóla Károly, Margithoz fordulva, te eljöttél, hogy az öregnek örömet fejezzed ki? Tehát, daczára a közbejött kellemetlenségnek, szivedben egy kis meleg helyecskét föntartottál.

— Leányom leszesz, nem csak név szerént, mondá a boldog kéményseprő. — Igen, gyermekeim, a pénz elég bajt hozott reánk; most már segítsen boldogokká lennünk. Oly lakodalom lesz, hogy városunkban nem egy könnyen láttak olyant. A szomszédokat mind meghívjuk, és — és — Nem tudá befejezni, mert boldogsága érzetében hangja elakadt.

A boldog Feri keblére ölelé Margitot.

— Látod, suttogá gyöngédeden, mondtam, hogy eljő a mi időnk is; és nem volt igazam, Margitkám?

— Nos, mi történik a házamban? kiálta egy nyers hang, és Beckerné a haragtól kipirulva jelent meg a szobában. — Látott-e valaki ilyent? kiálta föl újra. Alig mozdítom ki a lábamat, és házam tele van nyomorult suszterokkal.

A cipész elsápadt e sértés miatt, mialatt a kéményseprő csitítani igyekezett feleségét.

— Bábi! szóla szeliden, jó barátaink eljöttek, hogy —

— Jó barátaink! mondá az asszony megvetőleg. Nem emlékszem olyan időre, hogy egy susztert, meg leányát barátainknak ismertem volna el!

— Beckerné, kiálta a cipész, beszéljen úgy, amint illik, vagy —

— Beckerné! vágott közbe az asszony nagy haraggal. Hát én csak egyszerű Beckerné vagyok! Talán mondhatná: nagyságos Beckerné, ha általában suszter uramnak valami mondani valója van. Ott az ajtó, pusztuljanak innen!

Feri a zokogó Margitot egy székhez vezeté és vigasztaló szavakat suttogott neki, de az nem vette azokat figyelembe és midőn Beckerné kiutasította őket, fölkelt és megragadta atyja kezét.

— Jőjjön atyám, jőjjön! Ne várjuk, hogy Beckerné asszonyság másodszor utasítson ki bennünket. Jőjjön, vagy itt halok meg! — s az ajtó felé vonszolta őt.

Első pillanatra a cipész sokkal ingerültebb volt, mintsem szóváltás nélkül hajlandó lett volna távozni;

de ekkor tekintete leányának halálsápadt arczára esett. S szó nélkül elfogadta Margit kezét és távozott.

Alig távoztak, a vihar egész erejével kitört Beckerek házában. A különben szelid kéményseprő magán kívül volt haragjában, amiért felesége azokat a jó embereket annyira megsértette: Beckerné dühe meg nem ismert határt.

Feri békét akart köztök eszközölni, de hasztalan. És mikor a nap alkonyatra szállt, a szegény leány vánkosa egészen át volt ázva könyeitől.

VII.

Néhány nappal később, midőn az első napsugár álmosan veté fényét a városra, Margit legjobb ruhájába öltözve lépett be atyja szobájába. Vasárnap volt, és korán reggel misére akart menni édes atyjával.

— Jó reggelt, kedves leányom, — fogadá őt atyja. Margit fölrezzent.

— Hogy megijesztett édes atyám! Mélyen el voltam gondolatokba merülve, nem tudom, hogyan, de én mostan oly könnyen megijedek!

— Szegény gyermekem, ez a nagy álmatlanságtól van, szóla atyja szomorúan: annyit sohajtasz éjjel, hogy majdnem megreped a szívem.

— Ne aggódjál miattam, atyuskám, mondá Margit erőltetett mosolylyal, majd jó lesz minden: az idő vissza fogja adni nyugalmainkat.

A cipész elfordult, hogy könyeit elrejtse.

S amint kimentek az utcára, találkoztak Irmával és Tinivel, kik szintén a templom felé tartottak.

— Nézze csak bácsi, szóla Irma, a kéményseprő házára mutatva. Beckerék kapuja ki van tárva, pedig az ablaktáblák még mind zárva.

— Már egy negyedórája, hogy itt várunk önökre, jegyzé meg Tini, s ezalatt Beckerék házában egy lélek sem mutatta magát.

A cipész bement az udvarra kissé körültekinteni.

— A zár föl van törve, szóla megijedten, az éjjel itt betörés történt.

— Jer Margitkám, folytatá a cipész, ami történt, megtörtént. Becker Károly jó barátom, bárminő legyen is felesége; kötelességem őt figyelmeztetni, hogy házában baj történt. Keltsük föl őt!

— Bátorság, Margitkám; suttogá Tini, hát ha ki fogtok békülni!

Margit szomorúan rázta fejét és követte atyját a házba.

A cipész többször kiáltá barátja nevét, míg végre a folyosó egyik ajtaja megnyílt. Nyomban megjelent Beckerné, kit férje követett. Midőn az asszony meglátá a cipészt és leányát, indulatosan fölkiáltott:

— Ki bocsátotta magukat be? Nem jelentettem-e ki, hogy házamba nem szabad jönniök?

— Mérsékelje magát Beckerné, szóla a cipész komolyan; gondolhatná, hogy fontos ok nélkül nem lépem át küszöbét.

— És ugyan mi az a fontos ok? kérdé Babi megvetőleg.

— Majd azonnal megérti, hogy most nincs helye a gunyolódásnak, szóla a cipész még komolyabban; mert hát azt jöttem értésökre adni, hogy házokba betör-

tek az éjjel, s minden jel arra mutat, hogy a szegény suszternál és leányánál kevésbé becsületes emberek fordultak meg önöknél.

— Betörték a házunkba! kiálta Beckerné kétségbeesett hangon, s minden további szó nélkül berohant a szobába. Kinyitotta azt a bizonyos nehéz szekrényt — s vad ordítással veté magát egy székbe.

— Jaj pénzem! jaj pénzem! kiáltott. Mindent elraboltak! Jaj, jaj, jaj! mindent elraboltak!

A kéményseprő hallván feleségének jajveszékléseit, pillanatra hallgatott; az elégedettség derüje fénylett becsületes arczán, és e szavakkal: »Hála neked, édes Istenem! a csapás végre kitararodott a házból!« megragadta barátja kezét s azt szívélyesen megszorította.

A cipész egy ideig némán bámult rá, és csak feje intésével bizonyította, hogy egyetért vele. Becker bácsi pedig ezalatt feleségét kívánta vigasztalni, de ez hirtelesen vigaszról hallani sem akart.

— Akármily szomorú arcot akarsz vágni, szóla az asszony bosszusan, tudom én, inkább örülsz, hogy pénzünket elrabolták.

— Bábikám, mondá a kéményseprő lehető részvételtjes hangon, ami egyszer elveszett, afölött hasztalan sírátkozni. A pénzt elvitték, az igaz: de vele sok gondtól, sok kellemetlenségtől megszabadultunk. Bátorság, asszony! hozzáfogok újra mesterségemhez, és ismét békesség lesz a házban, és szükségét sem fogunk szenvedni, mint nem szenvedtünk azelőtt sem.

Aztán Margit lépett Beckerné elé, tele rokonszennvel szívében és kedves arczán. Elfelelte mind azt a sok fájdalmat, melyet Feri anyja neki okozott, szemei előtt csak az a barátságos viszony lebegett, mely egykor köztök létezett. Letörölte könyeit, gyöngéden megcsókolta az asszony kezét és suttogva mondá:

— Oh néni! kedves néni! csak meg tudnám vigasztalni!

Beckernét meglepte és mélyen meghatotta a nemes sziv ezen egyszerű nyilatkozata.

— Igen, kedves gyermekem, szóla, egyedül csak te vagy, ki igazi részvételt viseltetel irányomban. Te fölfogod veszteségem nagyságát; te őszintén sirsz velem. Elismerem, hogy e részvétet nem érdemlem tőled, Margit, kit oly nagyon megkeserítettem; de hidd meg, nemesszivűségedet soha feledni nem fogom!

— Ne is gondoljon most arra édes néni, mondá Margit, csak arról emlékezzék meg, hogy egykor úgy szeretett, mint saját leányát, és —

— Igen, s aztán eltaszítottalak magamtól boldogtalan kevélységemben, szóla a kéményseprőné. Önmagát vádolva. Oh soha sem fogom feledni, hogy mennyire keserítettelek. De meg vagyok büntetve, amint érdemlettem; igen, e büntetést nagyon megérdemlettem.

— Néni, néni, ne szóljon így! Minden el van feledve és mindent megbocsátok. Mindig szeretni fogom!

— Valóban azt hiszem, hogy ez a ház meg van boszorkányozva, kiálta egy vidám hang. Te itt vagy Margitkám, és együtt édes anyámmal? Akkor, hála Istennek, minden ismét jól van! — És Feri Margit mellett térdre bocsátkozott s meghatott hangon folytatá: »Édes anyám, nem kérdzem, hogy történt mindaz, amit most látok; nem figyelmeztetek, hogy mennyire

szeretted Margitot egykoron: csupán azt kérdezem: Szereted-e őt most, és tudnád-e kebledre ölelni, mint leányodat?»

Beckerné meghatottságában nem tudott szólani: de áldólag tévé egyik kezét Margit, a másikat fia fejére.

Feri meg volt elégedve: anyjának szándékát nem lehetett félremagyarázni.

— Barátom, nem mondtam meg ezt előre? szólta a kéményseprő elégedetten kezeit dörzsölgetve. Igazán jótétemény, hogy attól a pénztől megmenekedtünk.

Mielőtt a cipész válaszolhatott, Feri és Margit az ő áldását kérték.

— A mindenható Isten áldása és kegyelme legyen veletek! rebegé nedves szemekkel.

— Amen! tévé hozzá a kéményseprő reszkető hangon. És most Ferim, hadd mondja el Margitkánk neked, hogy mi történt?

És miután Margit elbeszélte Ferinek a pénznek elraboltatását, Beckerné a cipészhez fordult és bűnbánó hangon szóla:

— Szomszéd ur, meg tud bocsátani? Beleegyezik-e, hogy ismét jó barátok legyünk?

— Nemesak megbocsátok, szóla a cipész melegen, de minden kellemetlenséget el is feledek. Legyünk ismét jó barátok, mint régen voltunk!

— Igy van jól! szóla a kéményseprő vidáman. És most asszonyka, egy kis meglepetést tartottam fön számodra. Nézd csak, Babi! és bámuló felesége előtt megnyitotta aranyokkal telt erszényét: még szép summa pénzünk van! Ez a tied. Féltettem azon éjjel, midőn a kincset megtaláltam. Vedd át, tégy vele, amit akarsz: csupán azon ohajtásomat fejezem ki, hogy staffirozd ki Ferinket illően, és rendezz ünnepélyes menyegzőt.

— Ferim, szóla Beckerné, nem akarom, hogy a pénz többé kísértetbe hozzon; mind neked ajándékozom. Vezesd Margitodat az oltárhoz, amikor tetszik. Oh gyermekeim, gyermekeim, soha sem gondoltam, hogy lehet valaki szegény és mégis nagyon boldog!

— No asszony! most egyszer életedben Salamon bölcsesége szólott belőled! jegyzé meg a kéményseprő helybenhagyólag.

TÁRCZA.

Árpádházi szent Margitról.

(Folytatás.)

Szt.-Margit sirja az évek hosszú során át a szó teljes értelmében az ostromlás tárgya volt. annyi temérdek nép özönlött oda. Részben szenvedéseiben segélyért esdve, részben tiszteletből a szentnek ereklyéi iránt.

Midőn 1409-ben a Domonkosrendű apácák a szüz Máriának tiszteletére emelt templomot átépíteni és bővíteni kívánták, mindazok számára a római sz. szék bucsut engedélyezett, kik sz. Margit sirját látogatták és ezen építkezés költségeihez hozzájárultak.

A szentély építésére csak 1510-ben került a sor, ekkor azonban sz. Margit sirját is fel kellett bontani. Kiemelt testét a templom egyik mellékhelyiségében tették ki tiszteletre, és hogy az iránta való tisztelet fokoztassék, feje számára 1512-ben ezüst tartót készíttettek.

Belátták az apácák, miszerént a sz. testnek ezen ideiglenes helyen, részint mivel az tisztelet tekintetében nem vala elegendő-

leg megfelelő, részint mivel igen nyirkos is volt, nem illő tovább maradnia, azért 1524-ben felkérték Kajetán bibornokot, a pápai követet, miszerint annak valamely megfelelő tisztelet-helyre való áthelyezését engedné meg. Kajetán bibornok megjelent a szigeten, a sz. testet megszemlélte és annak áthelyezését megengedte.

Azonban már ugyanazon időben oly félelmet gerjesztő hírek érkeztek a szigeti zárdába a törökök közeledtéről, hogy az apácák menekülni akartak és csak a legszigorubb parancs által birta főnökük továbbra is marasztalni.

A mohácsi vész hírére a legnagyobb remegés közt történt futamodásuk és pedig kocsikon Doroghot, Szőnyt, Győrt érintve. Kőszegen telepedtek meg, ahol a telet töltötték. A menetel alkalmával történt megzaklatásuk arra birta, hogy a visszajövetre utelveket szerezzenek maguknak, minővel Mária királyné 1527. febr. 10-én meg is ajándékozta őket.

Mindamellett, hogy biztos adat sehol sem létezik arról, vajjon magokkal vitték-e akkor az apácák sz. Margit ereklyéit, mégis arról kétség sem lehet, azon kiváló kegyelet miatt, melylyel irányában viseltettek. Bizván egyszersmind abban, hogy e szent kincs leend utközben minden veszély ellen legbiztosb talizmánjok.

Szolimán közeledésének híre, valamint Budának és környékének nyugtalan, sőt veszélyes viszonyai, arra birták az apácákat, hogy 1529-ben ismét meneküljenek, Bátor Istvántól 1529-ki jun. 11. nyert utilevéll; hogy merre mentek, azt biztosan megmondani nem tudjuk, de hogy oda voltak az bizonyos, mert csupán 1536-ban találjuk ismét nyomukat a szigeten, midőn Potentiana perjelno jószágaiknak rendezésével foglalkozik.

Midőn 1541-ben Szolimán egész váratlanul Buda alatt termett, menekülések felette nagy sietéssel történt, ugy, hogy, mint egy feljegyzés mondja, sz. Margitnak ládába elhelyezett ereklyéjét elfeledték magukkal vinni a sietésben. Már jó darabot haladhattak volt a számukra még egyedül nyitottnak és biztosnak látszó uton Nagyvárad felé, midőn sz. Margit a futamodóknak megjelent és ezeket mondá:

»Testvéreim! Miért hagytatok engem vissza az ellenségek dühének?« Ekkor megdőbbsenve, azonnal visszasiettek a szent testért.

Nagyvárad mellett a Clarissáknak már csak néhány szerzetes által lakott, ker. sz. Jánosról címzett zárdájában telepedtek meg, ahol veszélyes körülmények között lehettek, mert kincseiket Kassa városánál tették biztosságba, melytől azonban, Ferdinánd király közvetítésével 1560-ban ismét visszavették. Hihető, hogy ezen kincsek között valának sz. Margitnak ereklyéi is.

Azonban, alig hogy ezen új lakásukban nyugodtan érezték magukat, ismét nagy veszély fenyegette őket, Zsigmond János erdélyi fejedelem emberei a határokon átcsapva, Nagyvárad és Szatmár vidékét pusztították, ekkor, mint a feljegyzések mondják, zárdájukból erőszakosan kiűzetek és kidobattak. Több ideig a felső vidéken ide-oda vándorolva, végre Nagyszombatban megtelepedtek. Sz. János kolostorból a távozás és Nagyszombatban történt megtelepedés az 1564—67. évek közé esik.

Nagyszombatban tizennyolczra lepadva érkeztek meg, és ott elüljáróik rendeletéből, a már csak öt elaggott domonkosrendű által lakott, ekkor e rendnek egyetlen zárdáját Magyarországbán, mely két elkülönített részre felosztott, nyerték lakhelyül. A templom egészen reájok bízott, amit annál nagyobb örömmel fogadhattak, mert ott szent Margit ereklyéit ismét a köztisztelet tárgyául kitehették. Azonban templomuk 1590-ben leégett és többé tetőt nem is kapott. A kétszeri tüzvész, melynek elseje 1575-ben a zárdát igen károsítá, oly mostoha helyzetbe hozta őket, hogy Fekete Báthory Frusina perjelno a zárdá-

földeiből kénytelen volt zálogba tenni, melyeket utóbb a takarékos Szegedy Erzsébet perjelő kiváltott. Jóságai ekkor mind idegen kézben valának, és csakis egyedül az egykor szent Benedekrendűek kolosi apátságának, melyet II. Miksa király 1572-ben nekik adományozott, csekély jövedelméből tartották fen életüket.

(Vége következik.)

A t h e a.

A hűvös téli idő s a hosszú esték a theafogyasztásra oly kedvező körülmények, hogy minden ellene hangoztatott érvek daczára, annyira elterjedt nálunk is a thea élvezete, hogy ma már nemcsak a főri termekben használják, de ismerik a falusi kurta-koreszmákban is, természetesen, hogy az említett két helyen nem egyelő minőségűt élveznek.

A theát legelőször a hollandok hozták Európába 1610-ben Khinából, hol zsályáért cserélték, melynek ott rendkívüli gyógyerőt tulajdonítottak s melyet ők Olaszországból s Provenceból szállítottak.

A 17-ik század nagy tollharczot folytatott a kávé, thea s csokoládé mellett, és ellen, különösen Franciaországban; de amint látjuk, az eredmény e cikkek előnyére ütött ki.

Volt idő, midőn a khinaiakról regélt sok furcsaság között, azt is mondogatták rólok, hogy a theából készített ital őket folytonos vidám kedélyben, kellő kövérségben tartja és sok betegségtől megóvja. E hirt különösen a kereskedők terjesztették, hogy így előkészítsék Európát a thea elfogadására, amelyért a khinaiak, a zsályát elfogadni ígérkeztek.

A thea örökké zöld bokor, mely rendes művelés mellett 5—6 láb magas, de ha nem nyelik, 28—30 lábnyira is megnő. Évenként legalább háromszor szedik le a leveleket. A zöld és fekete thea ugyanegy minőségű, a szinkülönözet csupán a levelek szedése és azok kezelésének módjától függ.

Európában leginkább az angolok által terjedt el a thea pedig éppen az angol orvosok voltak leginkább ellene; egyes mértékelen élvezőkön tett tapasztalataikból vont következtetéseik alapján, károsnak állították a testi szervezetre.

1722-ben jelent meg egy mű, melynek írója a theát ép oly károsnak mondja az emberi testre, mint az opiumot, mindamellett már akkor nagyon el volt terjedve Angliában.

Ugyanazon időtájban a theáról írt művét azzal végzi egy orvos, hogy valamint Hypocrites nem kímélt semmi fáradságot, hogy Athenében a pestist kiirthassa, ugy ő életfeladatává tette, megsemmisíteni azok hóbortos törekvését, kik Khinából theát akarnak behozni.

Államgazdászati szempontból is törekedtek a thea fogyasztását meggátolni. Egy skót államférfi 1737-ben az angol kormány elé terjesztett egy gondosan kidolgozott törvényjavaslatot, melynek célja volt, a theára vetett behozatali tilalom által előmozdítani az államra jövedelmezőbb sörfogyasztást. E törvényjavaslat indokolásában különösen hangsúlyozta, hogy a thea már a szegényebb családoknál is annyira el van terjedve, hogy az azelőtt kedvelt sör már egészen kiszorul a használatból. Nemcsak rendkívüli nagy vámot indítványoz a thea-behozatalra, de még azokra is szigorú büntetést óhajtott szabni, kik a theát élvezik, anélkül, hogy ily élvezethez elégséges jövedelmök lenne. Ez indítványt nem fogadták el. Többen írtak még különböző szempontból a thea élvezete ellen; de érveik csak annyit értek, mint a vaktöltésű fegyverek lövései.

Többen, különösen az orvosok, a thea használata mellett írtak. Dr. Johnson orvosi tanácsokat tartalmazó munkájában

azon véleményét fejezte ki, hogy a thea igen jót tesz a silányabb táplálékkal élő szegény népnek, az előregedett s elgyengülteknek, általában mindazoknak, kiknek emésztő szervei meggyengültek. Hasonlólag egy orvos a kávé, csokoládé és thea táperejére nézve tett kísérletei után, az elsőbbséget a theának adja.

Angliában a thea a lakosság tulnyomó részének legkedveltebb itala. Nemcsak a közép osztálynál vagy a magasabb körökben, de az erősebb munkával foglalkozóknál is rendes mindennapi táplálék a thea. Albion fiai bármire menjenek, gyakran kalandos vállalataikban, mindenhová theát visznek magokkal.

(Vége következik.)

RÖVID HIREK.

* **Kitüntetés.** A király ő Felsége Schiefner Ede czimz. prépost és endródi plébánosnak a tanügy terén kifejtett hasznos tevékenysége és áldozatkészsége elismerésül a Ferencz József-rend lovagkeresztjét adományozta.

* **Egyházi kinevezés.** Dr. Fejérváry József, a veszprémi papnevelőintézetben az ő- és ujszövetségi szentírás tanára, a veszprémi káptalan kanonokjává; Folly Emil esanádedyházmegyei áldozár, szentszéki jegyző és püspöki szertartó, a esanádi székesegyházi káptalan kanonokjává nevezettek ki.

* **Gerlóczy Károly,** Budapest főváros alpolgármesterét, hosszas szolgálata közben szerzett kitünő érdemei elismerésül, a király ő Felsége a III. oszt. vaskorona-renddel tüntette ki.

* **Venczell Antal,** a központi papnövelde aligazgatóját ő Szentsége kinevezte t. kamarásává. Fogadja a köztiszteletnek örvendő, jeles egyházi férfi a megérdemlett kitüntetéshez a mi őszinte szerencsekívánatainkat is.

* **Jótekonyság.** Somhegyi József pápai praelátus, főthi plébános, a budapesti gyermekmenhelynek javára tett jelentékeny alapítványát ismét 50 forinttal gyarapította.

* **A Mátyás-templom lebontása** javában halad előre. A napokban az egész homlokzati oromfalt, a kis lépcsőtornyot s a régi portaleit is lehordták, ugy, hogy a régi templomból csak a főtorny és az előcsarnok állnak még fent. Tavasszal azonban ezek lebontását is megkezdik, főleg miután kilátás van arra, hogy a pénzügyminiszterium épületének lerombolása iránt megindított tárgyalások rövid idő alatt sikerre vezetnek. Az ujonnan meginduló építés alkalmával először is tető alá helyezik a Zichy-kápolnákat és az eddigi Gara-Kápolnát, melyet azonban legközelebb Szt.-István-kápolnának kereszteltek el, miután semminemű fontosabb történelmi adat és indok nincs reá, amiért azt Gara-kápolnának kellene nevezni.

* **A f. hitelemző urak** figyelmébe ajánljuk a Szent-István-Társulat kiadásában megjelent »Hitelemzési Naplót« mely a Társulat ügynökségében (Budapest, IV. lövész-utca 13.) példányonként 5 kr-ával kapható.

* **Halálozások.** Mahács Mihály esztergom-főegyház-megyei áldozár, budapest-terézvárosi káplány, életének 44-ik, áldozárságának 21-ik évében, hosszas szenvedés és a halotti szentségek ajtatos felvétele után f. hó 3-ikán elhunyt. Dr. Kremlinger Antal prépost, szegedi plébános, esperes és aranymisés áldozár f. hó 5-én, a halotti szentségek ajtatos felvétele után, végelgyengülésben, 82 éves korában meghalt. Hült tetemei f. hó 6-ikán tétettek nagy részvét mellett örök nyugalomra. Kardos Ignác székesegyházi főesperes-kanonok, gyulafehérvári plébános, f. hó 4-ikén, tevékeny életének 63. évében az Urban elhunyt. — Béke hamvaikra!

MINDENFÉLE.

Ritka februárius. A mostani februárius hónap, a hold változásait tekintve, igen érdekes, amennyiben a négy holdváltozás helyett csak három fordul elő benne, u. m. 6-án utolsó negyed, 15-én újhold és 22-én első negyed. Ez oly csillagászati jelenség, mely századok alatt szokott egyszer előfordulni.

* * *

A vendéglős bemutatja adós vendégének a havi számláját és kéri, hogy fizessen.

— Most nem fizetek, mond a vendég.

— De hiszen a múlt hónapban is ugyan ezt mondta, felebosszusan a vendéglős.

— Hát talán nem tartottam meg a szavamat? kéri sértődve az adós.

Szerkesztői üzenetek. *Pilulának:* Nem vált be. — *Harsányinak:* A »Vigasz« nagyon gyöngé, nem közölhető. — *N-o-nek:* Adni fogjuk; csak folytassa. — *XX-nek:* Legközelebb rá fog kerülni a sor.

HIRDETÉSEK.

BUDAPESTI ASZTALOS TÁRSASÁG.

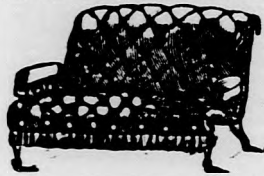
Fürdő-utca és József-tér sarkán 1. szám,

az osztrák-magyar bank mellett

Hazai készítmények.

A budapesti asztalos társaság mestereinek van szerencsájök a főnemesség s a t. cz. közön-séggel tisztelettel tudatni, miszerint számos éveken át birt igen tisztelt **vevő kör**nek öröndetes gyarapodása folytán, mint a **magyar butoripar képviselői** kényszerítve érzik magokat **hazai gyári műhelyeiket** nagyobb bitúni s esedeznek az eddig tapasztalt **hazafiai pártfogást továbbra is fentartani.** Egyszámsind ajánljuk gazdag szilárd készítésű **asztalos és kárpitos butoraink** dus választéku raktárát, mely áll **diófa, tölgyfa és barokk hálószoba és étterem-butorzatból** a legnagyobb választéku **atlasz, brocat, selyem, crepp, jutte és ripsz szalon butorzatból** a legegyszerűbb és a legdiszesebb kivitelben, megjegyezvén hogy, mint **saját készítő** azon kel-
tmes helyzetben vagyunk, hogy **nagyerdemű vevőinket** mindnkor a **legméltányosabban** szolgálhatjuk ki. **Arusitunk készpénzfizetés mellett:**

1 íróasztal fényesítve	13 fittól feljebb
1 széthuzható asztal 12 személyre	16 „ „
2 ágy fényesítve, diófából	24 „ „
2 chiffon fényesített diófából	35 „ „
1 pamlag, 4 kis, 2 nagy zsöllyeszék jutakelméből	70 frt.
1 „ 4 „ „ „ crepp	85 „
1 „ 4 „ „ „ ripszkelméből	75 „
1 „ 4 „ „ „ selyemkelméből	115 „
1 „ 6 szék ripsz vagy jutakelméből	40 „
1 otomane	30 „

Képes árjegyzéket ingyen és bérmentve küldünk.

Vidéki megrendelések 2%-nyi felpéncz mellett teljesítetnek. Csomagolásért 4% számíttatik.

(9—15)

KRISZTA ÉS LEITNER

(3—24)

a budapesti oltáregylet egyedüli szállító

Budapest IV. Lipót-utca 13. Sz.

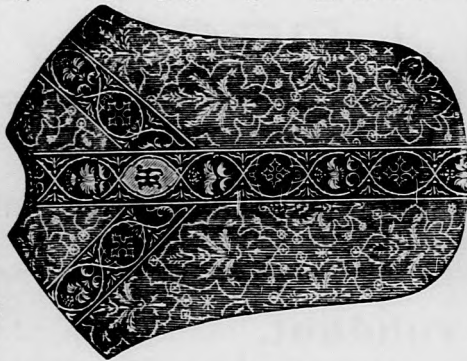
Arany- és ezüst-hímzések

minden rajz szerint művészileg készíthetnek.

Tűzaranycsász vagy ezüsttörzs gyáriáron saját gyárunkban

Legrövidebb idő alatt készíthetnek.

Megrendeléseket szögnyebb egyházköz-ségeknek részletfizetés mellett is esz-közlünk.

Ajánlják bőven felszerelt raktárukat mindennemű **MISERUHÁK, REVERENDÁK, CIMADÁK,**

egyházi és egyleti lobogók, egyházi szövél, damaszt, paszománt, rojt, bojt brüsseli és czérna egyházi csipkében.

EGYHÁZI SZEREK kelyhek, szentségartók, keresztetek, templom-készletek.

Miseruhák és egyházi szerek

gyára.

Római katolikus rítusban.

Miseruhák, dalmatikák, pluviálék, albák, rochetek, zászlók, lobogók, Monstranzok, kelyhek, ciboriumok, füstölők, lámpák, gyertyatartók chinapróba-ezüstből,

Pontificale-eszközök

a leggazdagabb szerelésig.

ZAMBACH ÉS GAVORA

Budapesten, vaczi-utca 17. szám.

Ő Eminentija a bibonok Magyarország Herceg Primásának szállítója. Megrendelések a legrövidebb idő alatt pontosan eszközöltetnek.

Nem tetsző tárgyak kicseréltetnek.

33—52

